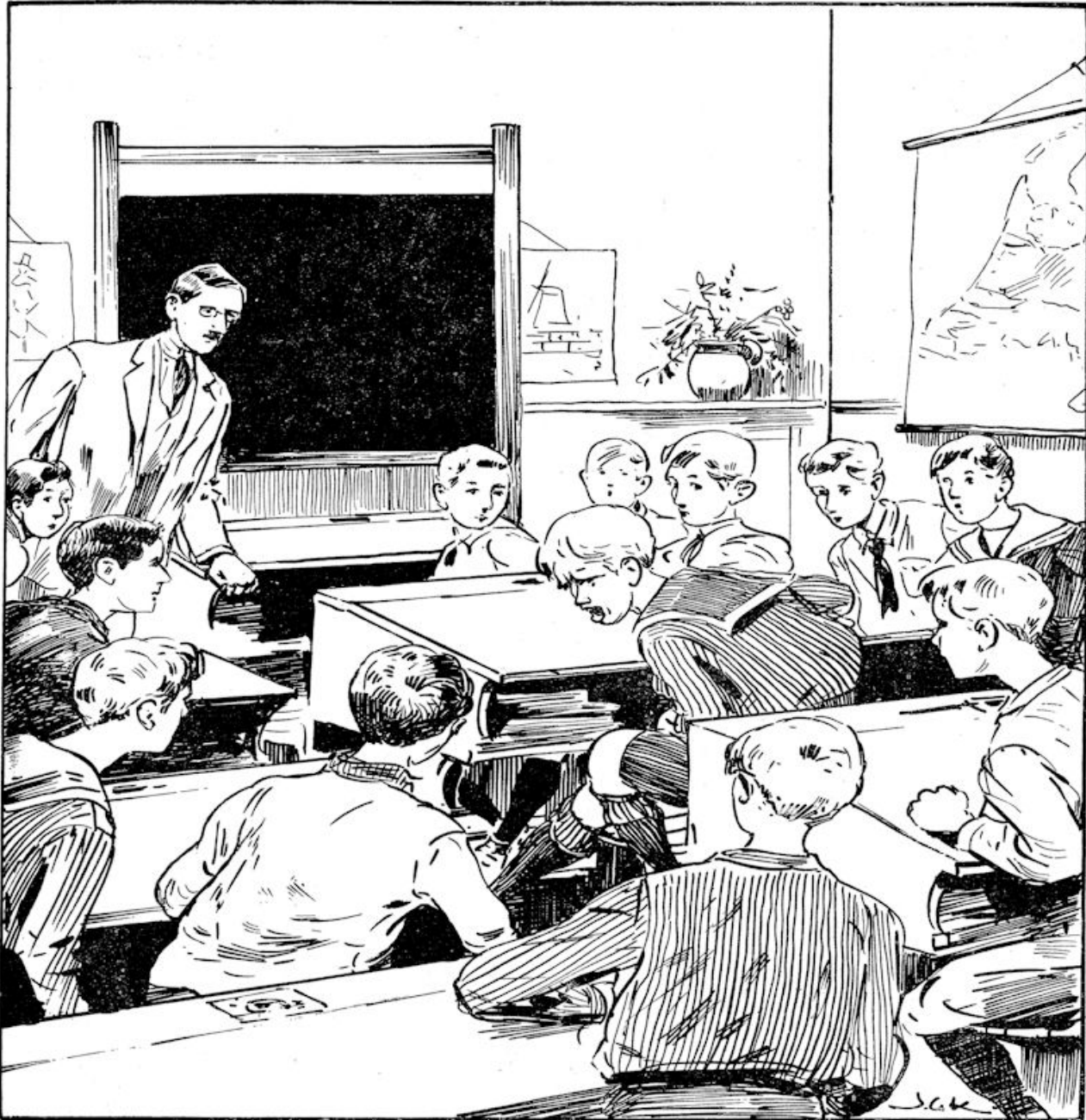




# VRJ EN BLJ

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.  
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL  
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.



Illustratie bij „Jim de Snoeper.“

## JIM DE SNOEPER.

„Het loopt met jou nog eens slecht af,” had moeder gezegd, en vader was het met moeder eens geweest.

Maar Jim had zich van beiden weinig aangetrokken. Als er in de kast een schaal heerlijke aardbeien stond of een bord koude rhabarber, dan bleef hij in de buurt tot hij gelegenheid had er zich even aan te goed te doen. En toch, Jim kreeg genoeg lekkers van z'n moeder. Als er aardbeien waren zou er geen dag voorbij gaan of Jim kreeg er van, en in den kersentijd hoefde de jongen evenmin te klagen. Zijn tante in de Betuwe stuurde elken zomer (tenminste als het 'n beter kersenjaar was dan dit!) een paar manden heerlijke kersen. En van alles kreeg Jim zooveel er was en zooveel als hij verdragen kon. Maar, Jim was een snoeper en snoepers hebben nooit genoeg.

Er stond een heerlijke meloen in de kast, en Jim waterlandde als hij er naar keek.

„Na het eten krijg je er een stukje van,” had moeder tegen Jim gezegd. En werkelijk, de meloen was op tafel gezet, en gedurende den maaltijd zat Jim zich te verlustigen in den aanblik van de mooie vrucht; hij at met opzet niet veel, om zich aan den meloen te goed te kunnen doen.

Eindelijk was het zoover, en kreeg Jim zijn portie.

„Moeder,” vroeg hij, „moeder, krijg ik maar zoo'n klein stukje?”

„Ja,” was het antwoord geweest, „meloen is zoo sterk verkoelend, daar moet je voorzichtig mee zijn. Je zoudt buikpijn krijgen, als je er veel van at.”

Doch Jim had zóó gezeurd, dat moeder hem nog een stukje had gegeven.

Na tafel ging vader weer naar kantoor, en moeder moest even een boodschap, zoodat Jim een half uurtje met z'n kleine zusje thuis moest zijn. „k Ben zoo terug,” had moeder gezegd, „ik kan jou wel even alleen laten, nietwaar?”

„Ja moeder.” Moeder dacht op dat oogenblik niet om wat er nog van den meloen over was, een paar stukken heerlijke oranje-gele vrucht, die in de provisie-kast waren gezet, en daar op een volgenden maaltijd wachtten.

Toen moeder was uitgegaan, liep Jim eens langs de kast. „Hè, wat had die meloen toch heerlijk gemaakt. Jammer dat hij er maar zoo'n klein stukje van had gehad. Zou

het hem kwaad doen, als hij eens een klein stukje nam? Och, moeder zei maar zoo wat, dat was maar bangmakerij. Kom, een klein stukje zou hem niet hinderen.

Voor hij het wist, had Jim de kast open, hij nam een flink stuk meloen weg, en sloop in een donkere hoek waar hij het gestolen stuk vrucht gauw opsnoepte.

Toen moeder thuis kwam, moest Jim naar school gaan, en hij was blij toe, want hij vreesde wel een beetje het ontdekken van zijn diefstal.

Dien middag had Jim z'n klas ook les in de vaderlandsche geschiedenis. De onderwijzer vertelde van de Hoeksche en Kabeljauwsche twisten, en de jongens luisterden aandachtig toe. Hè, wat kon mijnheer toch mooi vertellen. Ze leefden er heelemaal in mee. Jim, die eerst wel een beetje benauwd was geweest, omdat hij gesnoept had, kwam er ook zoo langzamerhand in.

Maar opeens voelde hij een geweldige kramp in z'n maag, en toen vlak daarna kreeg hij pijn in z'n buik. Daar had je het al... och neen, verbeelding. Van dat kleine stukje meloen?

„Ja, jongens,” zoo sprak mijnheer, „ja, jongens in die oude tijden werd er ook menige wreedheid begaan, het is heusch niet alleen in den wereldoorlog, die nog maar enkele jaren geleden woedde, dat onschuldige vrouwen en kinderen door soldaten vermoord werden: ook vroeger werd menig onschuldige gedood. Weet jullie wie altijd het meeste te lijden hebben in een oorlog?”

Maar een antwoord kwam er niet, want Jim trok aller aandacht. Hij kreunde en steunde zoo vreeselijk, alsof hijzelf een slachtoffer van de Hoeksche en Kabeljauwsche twisten was.

„Wat scheelt je, Jim?” vroeg mijnheer.

„Buikpijn,” gaf de jongen zachtjes ten antwoord.

„Ga dan maar gauw naar huis, en drink wat verwarmends.”

Toen Jim met veel moeite was thuisgekomen, vroeg moeder hem verschrikt wat er aan scheelde. „De meloen... de meloen,” kreunde Jim, „ik heb er van gesnoept.”

Moeder verweet Jim maar niets, hij had z'n verdiende loon.

Doch de jongen had het snoepen verleerd.  
v. d. H.